

Benedendeks

Sophie Hardcastle

Benedendeks

Vertaald door Monique ter Berg

2020 Prometheus Amsterdam

Voor Robbie

Oorspronkelijke titel *Below Deck*

© 2020 Sophie Hardcastle

© 2020 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en
Monique ter Berg

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp
van Micaela Alcaino/Allen & Unwin Book Publishers

Foto auteur Charlie Ford

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 4292 6

Donkerroze

‘Doodgaan voor je dertigste is niet echt romantisch,’ zei hij, zijn ogen intens zwart, half in de schaduw. Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat zou zonde zijn.’

Ik weet nog dat we in mijn woonkamer zaten en dat ik niets heb teruggezegd, maar dat ik er nog lang aan moest denken, het woord ‘zonde’ dobberde rond als een olievlek op water. Ik wist dat hij gelijk had. Dat zou ook zonde zijn. Maar toen ik had gezegd dat ik voor mijn dertigste zou doodgaan had ik het niet over de romantiek ervan, het oude liedje van de jonge kunstenaar die voor haar tijd stierf. Het was meer een kwestie van weten. Weten wanneer het mijn tijd is.

Ik sterf op de avond voor mijn verjaardag, op mijn negenentwintigste, bijna dertigste. Ik heb altijd veel meer van het getal negenentwintig gehouden, twee en negen, dan van dertig, drie en nul: twee is rood en negen donkerroze; drie is verontrustend groen en nul is nietszeggend wit. Maar anders dan je misschien denkt doe ik het niet expres. Niet echt.

Maar misschien ook wel. We bestaan uit ontelbare keuzes die we maken, toch?

Ik schokschouder. Huiver. Het is koud hier op het natte achterdek, op de grens van het oude en het nieuwe decennium. Onder

me is het donker, zwevende ijsbergen in het grijs. Het verspreidt zich allemaal. En ik kijk naar Brooke, ze knipoogt en ik glimlach, wat zeer doet aan mijn gezicht.

Ik hou mijn adem in. Is ademen een keuze?

Ik weet het niet. Ik weet het nog steeds niet. Ik wou dat je het me had verteld. Ik wou dat je me een heleboel andere dingen had verteld.

Bijvoorbeeld dat het groene licht dat ik te zien krijg natuurlijk geweldig is, maar ook saai.

Of dat het leven een reeks woorden is waarin de leestekens allemaal op de verkeerde plaats staan, dat als je wil ademen iemand de komma blijkt te hebben verplaatst, zodat je ergens anders moet, ademen en dat je pech hebt als je dat niet hebt gedaan, want dat je, kans dan verkeken is.

Ik wou dat je me dat had verteld, Maggie. Dat op zee niemand je hoort schreeuwen.

Zeetuin

Zeeroos

Klem tussen het een en het ander denk ik dat de aarde beweegt. Alles gaat heen en weer, heen en weer.

Maar als ik bijkom zit er kwijl aan mijn kin gekoekt, zit er aanslag op mijn tanden en moet ik mijn gezwollen oogleden van elkaar doen om door een dakraampje op nog geen meter boven mijn hoofd de zon te zien. De zon schommelt heen en weer in de lucht en ik besef dat de aarde echt beweegt. Ik leun op één elleboog. Mijn hoofd gaat tekeer alsof iemand me met een baksteen heeft toegetakeld. Ik kijk om me heen en wacht tot mijn blik scherpstelt en ik snap wat er aan de hand is. Maar dat gebeurt niet. De wanden zijn gebogen en niet breder dan het bed – als je dit tenminste een bed wil noemen. Ik lig op een flinterdun matrasje tussen een enorme canvas buidel en een hengel. Buiten klinkt een vreemd gedreun en als ik omhoogkijk schommelt de zon nog steeds. Mijn borst krimpt ineen, mijn ribbenkast trekt heftig samen alsof mijn adem klem zit en er niet uit kan. Waar ben ik in godsnaam?

Ik heb in elk geval kleren aan: een zijden jurk, mijn spijkerjasje, twee roze sokken en een hoge schoen. Ik voel onder mijn jurk en ik heb ook een onderbroek aan. De inhoud van mijn tas ligt verspreid op mijn kussen. Portemonnee, check. Mijn pasjes

en geld zitten er nog in. Met trillende handen pak ik mijn telefoon. De batterij is leeg. ‘Shit,’ mompel ik.

Ik wurm me uit bed en vind mijn andere schoen op de vloer naast een emmer vol sponsen. Ik sta te trillen op mijn benen als ik uit de ruimte klauter, stoot mijn hoofd aan het dak. Wie heeft dit huis in hemelsnaam ontworpen? Ik ben lang, maar ook weer niet zó lang.

De aarde beweegt nog steeds als ik in een ruimte beland met een keukentje, een vastgesjord stapelbed, raamspleten en een tafel die aan de vloer is bevestigd. Op de tast loop ik verder, ik hou me vast aan hoeken en randen om niet te vallen, om overeind te blijven, en sleep me naar een trap die naar de openlucht leidt. Als ik naar boven klim moeten mijn ogen even wennen aan het scherpe licht.

‘O. Mijn. God.’ Mijn woorden zijn nauwelijks meer dan gefluister.

Voor me staat een oude man in een oliejas met een oranje beanie op. Hij heeft een verweerde, met zout overdekte huid, sproeten en een ruige baard. Achter hem strekt de oceaan zich uit. Het oppervlak is donker en woelig. Mijn lichaam huivert, ik krimp in elkaar. De horizon is hopeloos ver weg.

‘Goedemorgen.’

Ik kijk hem uitdrukingsloos aan.

Hij lacht.

‘Waar ben ik?’

‘Wat zeg je? Je moet wat harder praten.’ Hij wijst met zijn vinger naar zijn oor. ‘Ben een beetje doof.’

‘Waar ben ik?’ vraag ik nogmaals, een beetje harder nu.

‘Je bent op de Tasman.’

Aan mijn voeten liggen trossen touw die om metalen dingen zijn gewikkeld en er lopen staaldraden naar een hoog oprijzende

mast. De oude man trekt aan een van de touwen en de vouwen in het zeil boven me worden gladgestreken, als huid die om een bot wordt strakgetrokken. Ik voel het schip zwenken en vervolgens een stukje omhoogkomen.

‘Op de wát?’

‘Op de Tasmanzee,’ zegt hij en hij wijst naar de eindeloze uitgestrektheid van de oceaan alsof ik onderscheid kan maken tussen dít water en elk ander water. ‘Preciezer, je zit op een zeiljacht,’ zegt de oude man. Hij laat zijn hand op het dek van het schip rusten. ‘Op de Zeeroos.’

Het voelt alsof mijn keel door een hand wordt dichtgedrukt. Ik zou kunnen overgeven. ‘Ik moet hiervanaf.’

‘Komt goed. Over een paar dagen... als we in Nieuw-Zeeland zijn.’

Het bloed trekt uit mijn gezicht. ‘Wat?!’

‘Ik breng haar naar Nieuw-Zeeland en kon wat hulp gebruiken. Je zei dat je wel mee wilde.’

‘Is dat een grap? Wanneer heb ik dat gezegd?’

‘Gisteravond.’

Ik denk terug aan de met alcohol doordrenkte uren, zoek iets, wat dan ook. Maar gisteravond is een gapend zwart gat.

‘Waarom heb je me dat gevraagd? Ik was stomdronken!’

Het schip komt omhoog op een golf en smakt weer hard neer. Mijn hoofd doet pijn. Ik krijg een bittere smaak in mijn mond. ‘Je hebt me dus eigenlijk ontvoerd.’

‘Wat heb ik je?’

‘Ontvoerd! Daar staat gevangenisstraf op.’

‘Alleen als er iemand achter komt,’ zegt hij met een brede glimlach en hij leunt achterover. ‘Ik denk dat ik je gewoon zal moeten vermoorden.’

Ik doe een stapje naar achteren, mijn enkel komt tegen een tros en ik val met een harde klap op het dek, de lucht in mijn longen is in één keer weg.

De oude man barst in lachen uit, zijn ogen verdwijnen tussen diepe rimpels. Tussendoor vraagt hij hijgend: ‘Gaat het, meis?’

Ik probeer te antwoorden, maar dat lukt niet.

‘Kijk eens over je schouder,’ zegt hij.

Ik sta moeizaam op, draai me om en zie land. Strand, huizen tussen het groen, een rotsachtige landtong, een vuurtoren... Die vuurtoren ken ik. Het is Barrenjoey. In Sydney. We zijn nog in Sydney.

Ik kijk weer naar hem.

‘Weet je nu waar we zijn?’

Ik knik.

‘We zijn op weg naar de jachtclub in Newport, daar laat ik de Zeeroos achter voor een schoonmaakbeurt. Met deze wind zijn we er binnen een uur. En dan geef ik je een lift naar de stad.’

‘Nu opeens hoffelijk doen... verandert niets...’ snauw ik, ik ben nog steeds buiten adem van de klap. ‘Dit is... ontvoering.’

‘Je was lam, dametje. Kon me niet eens vertellen hoe je heette. Moest ik je dan zo naar huis laten gaan? Nee. Jane en ik hebben je naar het schip gedragen.’

‘Wie is Jane?’

‘De bedrijfsleider van het restaurant van de jachtclub in Sydney. Zij heeft je in de dames-wc gevonden. Ik heb je vannacht aan boord laten slapen... Vanmorgen heb ik je wakker gemaakt omdat ik wilde vertrekken en toen zei jij dat ik je met rust moest laten.’

‘Weet ik niets meer van.’ De koude wind slingert om mijn lijf. Ik sla mijn armen over elkaar, probeer me de vorige avond te herinneren. ‘Waar heb jij dan geslapen?’

Hij kijkt me aan. ‘In mijn eigen bed,’ zegt hij. ‘Thuis.’ En iets in zijn uitgestreken gezicht, in zijn onverstoobarheid, zorgt ervoor dat ik hem geloof. Hij glimlacht vriendelijk. ‘Je hoeft je over mij geen zorgen te maken, meis – ik heb mijn hele leven maar van één vrouw gehouden.’ De glimlach verdwijnt en hij kijkt voorbij de horizon. ‘Ze is er niet meer.’

Ik ontspan. ‘Hoe heette ze?’

Hij laat zijn hand weer rusten, streelt het dek liefkozend. ‘Robynne. Robynne Rose.’ Hij schraapt zijn keel. ‘In elk geval wilde ik je niet ontvoeren, maar ik heb om tien uur bij de werf afgesproken en ging ervan uit dat je zolang nog wel onder zeil zou zijn.’

Ik ben enorm opgelucht. ‘Dit is heel raar,’ zeg ik, ik loop met een uitgestrekte arm zijn kant op en reik hem mijn hand. ‘Maar wat maakt het uit... Ik ben Olivia.’

Ik krijg een vereelde, leerachtige hand van hem. ‘Mac.’

Op het eerste gezicht is Mac van grijs leesteen. Koud en hard. Maar als hij lacht rimpelt het stenen oppervlak. En zie ik zijn ongelooflijke diepte, donker als een oceaan. Vanbinnen kronkelen inktzwarte verhalen als zeeslangen in onderwatergrotten.

De zeldzame keren dat mijn vader verhalen vertelde, waren deze pijnlijk voorspelbaar. Zoals het etsen van woorden met een naald in glad metaal, zo trok hij ze steeds opnieuw over tot ze bloedeloos waren.

Mac doet dat anders: hij leidt me door spleten bezaaid met zeepokken en versierd met zeesterren. Springlevend tussen het dansende wier.

Hij doet me denken aan mijn opi, die verhalen kon vertellen waarvan elke kamer kleur kreeg.

Mac vertelt over een keer dat hij en Robynne op een strand in Barbados zó veel rum hadden gedronken dat ze naar het verkeerde schip terugroeiden en in de stuurhut van iemand anders de liefde bedreven. Ik leun naar voren. Zijn stem is net donder onder een rolwolk, krachtig en spannend. Geladen. Ik zou uren naar hem kunnen luisteren.

‘Heb je het koud?’ onderbreekt hij zichzelf.

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee hoor, de thee doet me goed.’

Hij glimlacht. ‘Mooi zo.’

Ik zit met Mac in de kuip, heb een van zijn regenjassen aan. Die is enorm, plooit en vouwt zich om me heen als ik een slok thee neem. ‘Dankjewel.’

‘Graag gedaan.’

Ik kijk over Macs schouder. Zo tussen herfst en winter heeft het wateroppervlak iets weg van stoppelige huid, kippenvel.

‘Hoe oud ben je?’

‘Dat hoort niet, een vrouw vragen hoe oud ze is.’

‘Jij bent echt geen vrouw, meis,’ snuift hij.

‘Pardon?’

‘Nog niet, in elk geval.’ Hij haalt het roer naar zich toe en het schip gaat schuiner. ‘Mag je eigenlijk wel drinken?’

‘Ik ben eenentwintig,’ zeg ik. Twee, rood. Eén, lichtgeel. ‘Zelfs in Amerika mag ik drinken.’

Hij rolt met zijn ogen, een spottend lachje om zijn lippen. ‘Hoe is het met je hoofd?’

‘Gevoelig.’

Mac moet lachen. ‘Dat geloof ik graag. Je kon nauwelijks rechtop blijven gisteravond.’

Mijn nekharen gaan overeind staan. ‘Hou op... ik wil het niet weten.’

‘Je hebt gelijk,’ geeft hij toe. ‘Het spijt me. Het leek me ook niet jouw schuld.’

Ik kijk hem vragend aan: ‘Hoezo?’

‘Die jongen met wie je was leek me een vreemde snuiter.’

En plots spoelt afgelopen avond weer over me heen, als een golf over het dek.

Eten in de jachtclub in de haven van Sydney. Met Adam. Gladgeschoren Adam met zijn Rolex.

‘Dat is mijn vriend.’

‘Hij liet je voor lijk achter in de wc.’

‘We hadden ruzie.’ Hoewel ik eigenlijk bedoel dat Adam ruzie met Adam had. En daar stond ik tussenin, maar ook buiten. Zwijgend. Gesmoord.

‘Waarover?’

‘Mijn... mijn carrière, denk ik. We zijn bijna afgestudeerd, economie. Ik heb een stage bij Lazard, de grote investeringsbank, aangeboden gekregen, maar ik zei dat ik niet weet of ik dat wel wil.’ En ik ben zo gewend aan de gebruikelijke reactie – *Wat een kans!* – dat ik eerst niet hoor wat Mac precies zegt.

‘Sorry, wat zei je?’ vraag ik.

‘Ik vroeg wat hij daarmee te maken heeft.’

‘Hij zei dat ik een unieke kans liet lopen,’ zeg ik en ik verzwijg: *Ik ken zo tien afgestudeerden die een moord zouden doen voor zo’n baantje. Verzwijg: Je hebt geluk dat je bent aangenomen.*

Geluk, denk ik. Na al dat werk.

Puur geluk. Mazzel.

Mac schudt zijn hoofd en zegt dan met een stelligheid die mijn leven op zijn kop zet: ‘Je bent van jezelf, Oli. Misschien is hij daar wel bang voor.’

Ik moet lachen. ‘Zo ben ik nog nooit genoemd.’

‘Oli?’

‘Ja.’

‘Goed?’

Ik glimlach. ‘Zeker.’

Vanuit het restaurant van de jachtclub kijken we hoe de Zeeroos uit het water op de werf wordt getakeld. Mac heeft een enorme aardbeienmilkshake en een portie patat voor me gekocht. Terwijl ik mayonaise met ketchup op een bordje door elkaar roert tot het zalmroze met spikkeltjes peper is, vraagt Mac: ‘Zo te horen ben je hier niet opgegroeid, klopt dat?’

Ik knik. ‘Tot mijn vijfde heb ik in Manly gewoond en daarna in Hongkong en Singapore.’ Slurpend neem ik een slok milkshake.

‘Hoe dat zo? Het werk van je ouders?’

‘Mijn vader heeft de leiding over de Zuidoost-Aziatische tak van een oliemaatschappij.’

‘Olie?’

‘Ja.’

Mac wil iets zeggen maar bedenkt zich. Hij kijkt naar de werf waar de Zeeroos boven de grond hangt.

‘Ik woon nu bij mijn grootvader in Manly, mijn vader heeft me teruggestuurd om te kunnen studeren.’

Hij kijkt me aan. ‘Bedrijfskunde?’

‘Economie.’

‘En wat ga je doen?’

‘Kweenie. Naar Lazard, denk ik...’

‘Ik dacht dat je die stage niet wilde doen?’ zegt Mac met een priemende blik.

‘Als het aan mij lag was ik naar de kunstacademie gegaan, maar dat wilde mijn vader niet betalen.’

We zwijgen allebei.

Ik zucht. 'Met kunst valt toch niets te verdienen.'

Mac lacht. 'Je zou eens met een vriendin van mij moeten praten.'

'Met wie?'

'Maggie.' Hij spreekt haar naam net zo lief uit als een vriendschappelijke arm om iemands schouder. 'Ze is jarenlang curator in Londen geweest. Inmiddels is ze gepensioneerd. Woont bij mij hier in Sydney.'

Ik ga op het puntje van mijn stoel zitten. 'Klinkt vet.'

'Je vindt haar vast aardig, het is een geweldige vrouw.'

'Wanneer kan ik haar zien?'

'Woensdag kom ik hier terug om de Zeeroos weer naar de jachtclub in Sydney te zeilen. Maggie gaat mee. Heb je ook zin?'

Ik denk aan ons zeiltochtje van vanmorgen, aan hoe hard ik heb gelachen. Ik grijns. 'Ja, graag.'

'Maar dan moet je dinsdagavond niet drinken, oké?'

'Nooit meer,' beloof ik blozend.

'Dat heb ik vaker gehoord!' Hij eet mijn laatste patatjes op. 'Kom, laten we gaan.'

Als we naar het parkeerterrein wandelen en de zon tussen de wolken tevoorschijn piept, verontschuldigt Mac zich en loopt naar de werf, zegt dat hij zo weer terug is. Hij gaat naar de Zeeroos, legt de binnenkant van zijn hand tegen de onderkant van het schip. Die is bol en rond, wit met bruine algenslierten. Mac fluistert iets als hij over het polyester strijkt en er een zachte kus op drukt. En plotseling voel ik me ongemakkelijk, wip van het ene been op het andere, alsof ik een verliefd stel bespied, getuige ben van iets wat voor iemand anders is bedoeld.

In de auto zet Mac de radio aan.

De muziek stroomt zachtrood door me heen. ‘Dit vind ik een leuk nummer,’ zeg ik. ‘Het voelt heel roze.’

‘Sorry?’

‘Ik zei dat het heel roze voelt.’ Als ik bedenk hoe gek dat moet klinken lach ik schaapachtig. ‘Ik weet niet. Zo voelt het gewoon.’

Mac schudt zijn hoofd. Hij glimlacht. ‘Hoog tijd dat je Maggie ontmoet.’

Zeelavendel

Omdat ik mijn sleutels niet kan vinden schud ik mijn tas leeg op opi's deurmat. WELKOM IN HET PARADIJS.

Op mijn knieën rommel ik door de rotzooi. 'Shit,' mopper ik en ik sta op om aan te kloppen. Er is maar weinig waar opi meer de pest aan heeft.

Ik weet nog hoe ik hier vier jaar geleden aankwam, met een jetlag en klam van het zweet, mijn hele leven op mijn rug. Hoe er niet werd gereageerd op mijn geklop, al hoorde ik dat de tv hard aanstond. Hoe ik 'Hallo?' had geroepen.

'WAT?!'

Zijn kreet was een geelgroene stomp.

Ooit was oma er geweest, zacht als een perzik, ze had de deur opengedaan, bloemblaadjes die zich ontvouwd. Ooit was er theegezet en had er een bakplaat vol koekjes in de oven gestaan. Ooit had opi me liefdevol omhelsd, me opgepakt, me rondgezwierd. Oma met haar lachende blik en vrolijke geplaag. Opi met zijn fantastische verhalen en schaterlach.

Hoe onthutsend het was, dat WAT.

'Ik ben het, Olivia,' riep ik.

'WIE?' schreeuwde hij over het geluid van de tv heen.

Ik bonkte met mijn vuist op de deur. 'Olivia!'

Een paar logge voetstappen en toen ging de deur op een kier. ‘Geen interesse. Rot op.’

Ik greep de deur vast voordat hij hem weer kon sluiten. ‘Opi, stop. Ik ben het, Olivia.’

Toen ging de deur open en een man die er grauwer uitzag dan de laatste keer dat ik hem had gezien, keek me onderzoekend aan. Hij had een cricketcap op en een gestreken wit overhemd, beige broek en leren schoenen aan. ‘Ik dacht dat je vanmiddag pas kwam,’ zei hij.

Ik keek op mijn horloge. ‘Het is drie uur.’

Hij haalde zijn schouders op en deed een stap naar achteren om me binnen te laten. ‘Ziet er zwaar uit,’ zei hij en hij wees naar mijn rugzak. ‘Ik zou je wel willen helpen, maar mijn rug is naar de sodemieter.’ Hij wreef over zijn heup.

‘Geeft niet,’ zei ik en liep achter hem aan. Hij bewoog hopeeloos langzaam.

‘Hier is de woonkamer,’ zei hij alsof ik er nog nooit was geweest. ‘Keuken.’ Hij wees naar het krappe keukentje met zeil op de vloer en een lege fruitschaal. ‘Het balkon is ’s ochtends het fijnst.’

Ik keek naar het balkon, waar een verschrompelde vetplant in een aardewerken pot stond. ‘Ik dacht dat de lol van een vetplant was dat hij nooit doodging,’ zei ik.

Opi lachte, maar zijn stem klonk als ondiep water. ‘Alles gaat dood.’ Hij tikte tegen een gesloten deur. ‘Dat is mijn kamer. Als ik daar ben, moet je me niet storen. Begrepen?’

Ik knikte.

Daarna liet hij me de badkamer zien en de kamer die van mij zou worden – met de boodschap dat ik de dozen onder het bureau en onder in de kast vooral met rust moest laten –, verontschuldigde zich en ging terug naar het cricket.

Nadat ik mijn spullen had uitgepakt ging ik weer naar de woonkamer, maar hij gaf geen antwoord toen ik vroeg of hij thee wilde.

Pas toen er reclame op tv kwam zei hij: 'Sorry dat ik je niet van het vliegveld kon ophalen. Ik had het druk.'

Ik keek rond, zag op de salontafel de half afgemaakte kruiswoordpuzzel liggen, op het scherm de cricketwedstrijd die weer was begonnen, de drie lege bierflesjes. 'Geeft niet,' zei ik. 'Leuke pet heb je.' Maar hij was alweer verdiept in het cricket. Hij haalde een pakje sigaretten onder de salontafel vandaan en stak er eentje op. Dat was nieuw.

Vanuit de keuken zag ik hem een trekje nemen, de as opgloeien. Hij blies uit en een rookwolk vulde de kamer. Hij schraapte zijn keel om het slijm kwijt te raken. Zijn handen beefden. Ik keek naar zijn vingers, dun en knokig met gelige nagels, zijn trouwring zat losjes. Dat hij zonder haar wegwijnde zag ik toen al. De tijd holde zijn lichaam uit. Maar niet snel genoeg.

De ketel op het fornuis begon te fluiten. Ik goot het water op de thee, keek naar het van kleur en gedaante veranderende water. Op het aanrecht in de keuken stond een bosje lavendel, bruine stelen, de bloemen verwelkt en pluizig. Hoelang ze daar al stonden kon ik wel zo'n beetje raden.

Als ik vroeger kwam logeren, stopte oma lavendel in mijn la zodat ik haar geur altijd bij me had. Dat was magisch. Maar deze bloemen gingen net zo langzaam dood als hij.

Ik ging naar de woonkamer en keek uit op de heuvel waar de verlichting van St. Patrick's Seminary aanging. 'Weet u nog dat u vroeger vertelde dat er elfjes in St. Pats woonden en dat het daarom 's avonds oplichtte?' vroeg ik toen ik naast hem stond.

Opi schudde zijn hoofd. 'Kan me niet voorstellen dat ik zoiets heb gezegd.'